

OLIMPIADA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Etapa locală, 14 decembrie 2024

Clasa a VIII-a

- Toate subiectele sunt obligatorii. Timpul efectiv de lucru este de trei ore.
- Punctajul total este de 100 de puncte.

Se dau textele:

Textul A

În a treia zi a vacanței noastre, ne hotărâm să mergem la Sinaia ca să urcăm la Cota 2000. Nu mai ninge, cerul e chiar senin, luăm trenul până la Sinaia, apoi luăm telecabina până la Cota 1400. De acolo va trebui să mergem pe jos.

— Pe traseul de iarnă! ne atrage atenția Anton*. Traseul de vară e interzis!

Există două trasee până la cota 2000 — cel de vară, unde acum se produc avalanșe, și cel de iarnă, mai lung, dar mult mai sigur, prin pădure. Suntem cu toții bine echipați ca să putem urca iarna pe munte. Eu am salopetă de fâș, căciulă, fular, apreschiuri care sunt niște cizme grele, dar prin care nu intră zăpada, și colțari. Colțarii sunt o minune a tehnicii, mi-a spus Anton, seamănă cu un fel de gheare de metal care se prind de tălpile cizmelor ca să poți merge pe gheață fără să aluneci. Cu apreschiuri și colțari mă simt ca un adevărat explorator la Polul Nord.

Traseul durează vreo două ore, urcăm încet prin pădure. Zăpada de pe jos nu mai e pufoasă ca-n prima zi, nu ne mai afundăm în ea până la genunchi, e tare și înghețat. Nu vedem urme, nimeni nu a urcat înaintea noastră pe aici.

— Aveți grijă că poteca e patinoară! ne atrage atenția Anton care, ca de obicei, a luat-o mai în față.

— Să ne întoarcem? Întreabă îngrijorată mama.

— N-are rost, imediat ajungem la cabană! zice Anton. Și, în fond, avem colțarii, nu vedeți ce bine se urcă cu ei? Vă mai amintiți când v-am spus că s-au băgat colțarii la Bucur Obor și voi ați întrebat ce nevoie avem noi de colțari? Acum să-mi dați dreptate și să mă pomeniți... mai spune el cu mândrie.

E adevărat, colțarii se înfig în zăpadă la fiecare pas, zăpada scrâșnește. Apare și soarele dintre nori, însă nu încălzește, e un soare cu dinți, cum spune mama, dar e frumos, suntem în mijlocul expediției spre Polul Nord, zăpada e albă și strălucește, mă aștept ca în drumul nostru să întâlnim foci și urși polari. Poate nu chiar urși polari, pentru că mie mi-e frică de orice fel de urși, însă ar fi drăguț ca un pui de urs polar să ne întâmpine prietenos la cabană... sper că mai e acolo și câinele ăla mare, de anul trecut, care salvează oameni din avalanșe, oare cum îl chema? Lord?

Și uite cum îmi zboară gândurile aiurea și nu mai sunt atentă la potecă, iar Anton mereu îmi spune că pe munte trebuie să fiu atentă, pentru că pericolul pândește la tot pasul... un pas, încă unul, alunec, cad pe burtă, apoi o iau la vale în mare viteză, mai ceva ca pe derdeluș. E ca atunci când eu și tata mare ne-am dat cu sania în pădure la Becaș și ne-am oprit direct în pârau. Doar că acum nu sunt în pădure la Becaș, iar în dreapta potecii se cascade ditamai prăpastia, iar eu tot alunec, amețesc, mi se pare că văd foci atârinate în copaci, poate așa o fi la Polul Nord.

— Ajutoooooor! strig eu.

— Copilul! strigă și mama. Mama și Anton urlă amândoi, apoi își dau drumul pe fund după mine. Noroc că, la un moment dat, nimeresc într-un morman de zăpadă și mă opresc. În alunecare îmi pierd căciula și un colțar, mama și Anton se dau de-a berbeleacul în viteză pe lângă mine, în ritmul ăsta vor ajunge până la Bușteni [...]. Dar, într-un final, se opresc și ei, ceva mai jos, apoi se reped amândoi la mine ca să văd dacă am pățit ceva. Nu mă doare nimic, dar am tras o sperietură zdravănă, așa că cel mai corect ar fi să încep să plâng.

— Era să cad... în prăpastie... și să mor! zic eu, printre sughituri. Ca-n jocul... Piticot... când dai cu zarul... și cazii în prăpastieeee!

De fapt, nu e nicio prăpastie demnă de luat în seamă prin preajmă, doar am alunecat înapoi pe potecă vreo 50 de metri. Mama încearcă să mă convingă să nu mai plâng degeaba, în timp ce Anton îmi găsește colțarul pierdut — o minune a tehnicii! [...]

— Gata, ne întoarcem! spune mama supărată. Ce idee proastă ai avut, Antoane, cu urcatul ăsta la Cota 2000 în toiul iernii!

— Ba nu ne întoarcem...plâng eu cu sughituri. Vreau să mergem la cabană...să ne întâlnim cu Looord! Și cu puii de urs polaaar!

Până la urmă ne ducem la cabană, pentru că nu mai avem mult de urcat. Nu mai plâng, dar tot drumul stau îmbufnată, mă gândesc cu spaimă cum era să cad în prăpastie [...]

Ajungem la cabana Miorița de la Cota 2000 unde nu e nici țipenie de om. Și, desigur, nici țipenie de pui de urs polar. Însă nu îmi pare rău, pentru că îl văd pe Lord, e același câine mare de anul trecut, se apropie de mine, mă miroase și dă vesel din coadă. Cred că m-a recunoscut, așa că mă înveselesc dintr-odată. Îmi amintesc și cum se numește rasa asta de câine: Sa-int Ber-nard.

În sala de mese a cabanei e cald, bem ceaiuri fierbinți, zăpada de pe apeschiuri se topește, iar mânușile ude ni se usucă pe sobă. Anton îi povestește a doua oară cabanierului ce-am pățit pe drum, cum era să nimerim cu toții în prăpastie, îi arată colțarul cu defect. Cabanierul râde:

— Bine că n-ați luat-o pe drumul de vară ... săptămâna trecută a fost o avalanșă, două zile am căutat niște turiști!

— Dom'le, crezi că eram inconștienți să mergem cu un copil mic pe un traseu interzis?! zice Anton.

*Anton – tatăl fetei

Adina Popescu — *Vine vacanța cu trenul din Franța*

Textul B

Vacanța de vară! Ce cuvinte fermecate! De câte ori le auzeam, mă treceau fiori prin tot corpul. Toate vacanțele mele de vară, de când aveam patru ani și până la șaptesprezece (între 1920 și 1932) au fost absolut idilice. Și erau astfel, fără îndoială, deoarece întotdeauna mergeam într-un loc idilic, și anume în Norvegia.[...]

În dimineața următoare, toată lumea se trezea devreme din dorința de a continua călătoria. Mai era o zi întreagă de drum până să ajungem la destinația noastră finală și majoritatea distanței o străbăteam cu barca. Așa că, după un mic-dejun rapid, cavalcada noastră părăsea Grand Hotel [...], mergând către docurile din Oslo. Acolo ne urcam la bordul unui mic vapor de coastă cu aburi, iar dacă era auzită zicând: „Sunt sigură că are spărturi! Până la finalul zilei, toți o să fim mâncare pentru pești!” Apoi dispărea sub punte pentru tot restul drumului.

Adoram partea asta a călătoriei. Mica ambarcațiune splendidă, cu un singur coș înalt, o pornea pe apele liniștite ale fiordului și înainta încetșor de-a lungul coastei, oprind cam din oră-n oră la câte un mic debarcader de lemn unde un grup de săteni sau de oameni în vacanță așteptau ca să-și întâmpine prietenii ori să primească scrisori și colete. Dacă nu ai mers niciodată cu barca pe Fiordul Oslo, într-o zi calmă de vară, nu poți să-ți imaginezi cum e. Senzația de pace și frumusețe absolută care te cuprinde e imposibil de descris. Barca face slalom printre nenumăratele insulițe – pe unele sunt case mici de lemn, viu colorate, dar altele n-au nici măcar o casă sau un copac pe stâncile lor goale. Aceste stânci de granit sunt atât de netede, încât poți să te întinzi pe ele și să stai la soare fără să pui un prosop sub tine. [...] Pe fiord nu există plaje cu nisip. Stâncile ajung până la marginea apei, iar apa e adâncă de la început. Prin urmare, toți copiii norvegieni învață să înoate când sunt foarte mici, pentru că, dacă nu știi să înoți, e greu să găsești un loc în care să te poți scălda.

Câteodată, când vaporeșul nostru intra între două insulițe, canalul era atât de îngust, că aproape puteam atinge cu mâna stâncile de pe ambele părți. Depășeam bărci cu vâsle și

canoe manevrate de copii cu părul bălai și pielea maronie de la soare, și le făceam cu mâna și ne uitam cât de tare se legăneau bărcuțele lor în siajul lăsat în urmă de marele nostru vas.[...]

După micul-dejun, ne luam lucrurile pentru scăldat și toată trupa, toți zece, ne urcam grămadă în barca noastră.[...]

Mama și fratele meu vitreg (avea în jur de optsprezece ani atunci) erau vâslași pricepuți. Se sincronizau perfect, vâslele făceau *clic-clic, clic-clic* în furcheții lor de lemn, iar vâslașii nu se opreau deloc pe durata celor patruzeci de minute ale drumului. Noi ceilalți stăteam în barcă, făceam dâre cu degetele pe apa clară și ne uitam după meduze. Alunecam de-a lungul fiordului și treceam foșnind prin canalele înguste mărginite de insulițe stâncoase, îndreptându-ne, ca întotdeauna, către un petic foarte tainic de nisip de pe o insulă îndepărtată știută doar de noi.[...]

În fiecare zi, vreme de câteva veri, acel minuscul petic secret de nisip de pe minuscula insulă secretă era destinația noastră obișnuită. Rămâneam acolo vreme de vreo trei, patru ore, scormonind prin apă și prin bălțile care se formau pe stânci și lăsându-ne arși de soare extraordinar de tare.

Roald Dahl — *Din copilărie*

Textul C

Astăzi, când viețile noastre sunt mai aglomerate ca oricând, trebuie să nu uităm că vacanțele în familie sunt mai importante ca niciodată. Astfel, orice ai face și oricât de mult timp ai petrece la locul de muncă, nu uita de timpul de calitate petrecut alături de familie și nu neglija importanța unei vacanțe. Acest lucru ajută la formarea unor valori personale importante pentru cei mici și, mai ales, la crearea unor experiențe de neuitat. Pentru reușita unei vacanțe, este necesar să ținem cont de câteva sfaturi.

Planificarea este primul pas spre o vacanță de succes în familie. Stabilește o agendă detaliată în care iei în considerare cele mai importante lucruri, de la buget până la destinație și dorințele fiecărui membru. Cu cât planifici mai devreme, cu atât vei avea mai mult timp pentru a explora opțiuni și pentru a profita de reduceri și de oferte.

Când călătorești cu familia, este important să alegi o destinație care să se potrivească intereselor și nevoilor fiecărui membru al familiei. Ține cont de vârsta copiilor, de preferințele personale și de activitățile pe care le puteți face împreună. Poate te gândești la întâlnirea cu cele mai cunoscute specii de animale ale Africii sau poate îți dorești să îl vizitezi pe Moș Crăciun, chiar la el acasă, în Laponia. Destinația perfectă trebuie să ofere o varietate de experiențe pentru ca amintirea rămasă să fie inedită.

Dă copiilor șansa de a fi implicați în planificarea călătoriei. Ascultă-le ideile și dorințele, oferă-le posibilitatea de a alege anumite activități sau atracții turistice. Astfel, ei vor simți că au contribuit la crearea vacanței și vor fi mai implicați.

Asigură-te că ai pregătit tot ceea ce este necesar înainte de a pleca. Acest lucru include verificarea documentelor de călătorie (pașapoarte, vize, bilete), ambalarea hainelor și a echipamentului potrivit pentru destinație și asigurarea că ai produsele de igienă și medicamentele necesare pentru întreaga familie. Nu uita să adaugi și articole de divertisment pentru copii, deși spectacolul naturii îi va captiva cu siguranță!

Sfaturi pentru o vacanță de vis împreună cu familia – <https://christiantour.ro>

SUBIECTUL I

20 de puncte

Scrie pe foaia de concurs numărul cerinței și litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Sunt despărțite corect în silabe toate cuvintele din seria:

- a-ten-ți-a; mi-jlo-cul; pri-e-te-nos; pră-pas-ti-e;
- i-de-e; mij-lo-cul; ca-ba-ni-e-ru-lui, fi-or-du-lui;
- spa-i-mă; am-bar-ca-țiu-ne; fi-or-du-lui, i-gi-e-nă;
- spai-mă; am-bar-ca-ți-u-ne; ca-ba-ni-e-ru-lui, i-gie-nă.

2 puncte

2. Conține doar cuvinte derivate seria:
 - a. telecabina, patinoar, prietenos;
 - b. fiecare, bărcuțele, nevoilor;
 - c. strălucește, săteni, stâncoase;
 - d. patruzeci, insulițe, dorințe.

2 puncte
3. Sinonimele contextuale ale cuvintelor subliniate în secvența: „Câteodată, când vaporeșul nostru întra între două insulițe, canalul era atât de îngust că aproape puteam atinge cu mâna stâncile de pe ambele părți.” sunt, în ordine:
 - a. uneori, pătrundea, strâmt;
 - b. veșnic, pleca, lung;
 - c. nicicând, pătrundea, înghesuit;
 - d. niciodată, ieșea, larg.

2 puncte

Scrie pe foaia de concurs răspunsurile corecte la cerințele de mai jos:

4. Precizează valorile morfologice ale cuvintelor subliniate în secvența: „Mama și fratele meu vitreg [...] erau vâslași pricepuți. Se sincronizau perfect cu vâslele.” **2 puncte**
5. Transcrie verbul din enunțul: „Toți o să fim mâncare pentru pești!”, precizându-i modul. **2 puncte**
6. Precizează funcția sintactică a cuvintelor subliniate în secvența: „Planificarea este primul pas pentru o vacanță de succes în familie.” **2 puncte**
7. Notează cazul cuvântului subliniat în secvența: „Colțarii sunt o minune a tehnicii.” **2 puncte**
8. Construiește o frază, formată din două propoziții, aflate în raport de coordonare adversativă. **2 puncte**
9. Alcătuiește un enunț exclamativ în care verbul la gerunziu „foșnind” să fie atribut. **2 puncte**
10. Rescrie corect următoarea secvență: *Băiatul știe că fiecare dintre săteni vor fi îmbrățișați de membrii familiei sosită în port.* **2 puncte**

SUBIECTUL al II-lea

40 de puncte

Scrie pe foaia de concurs, în enunțuri, răspunsul pentru fiecare dintre cerințele de mai jos, cu privire la textele date:

1. Scrie un element de conținut comun celor trei texte-suport, valorificând câte o secvență din fiecare text. **6 puncte**
2. Notează câte o idee principală din textele A și B. **6 puncte**
3. Prezintă, în 60-70 de cuvinte, rolul exclamațiilor, din cele două chenare ale textului A, în evidențierea comportamentului fetei în raport părinții. **6 puncte**
4. Interpretează o figură de stil, identificată în secvența următoare din textul B: „Alunecam de-a lungul fiordului și treceam foșnind prin canalele înguste mărginite de insulițe stâncoase, îndreptându-ne, ca întotdeauna, către un petic foarte tainic de nisip de pe o insulă îndepărtată știută doar de noi.[...]
În fiecare zi, vreme de câteva veri, acel minuscul petic secret de nisip de pe minuscula insulă secretă era destinația noastră obișnuită.” **6 puncte**
5. Comentează, în 70- 80 de cuvinte, o semnificație a secvenței selectate din textul A: „E adevărat, colțarii se înfig în zăpada la fiecare pas, zăpada scrâșnește. Apare și soarele dintre nori, însă nu încălzește, e un soare cu dinți, cum spune mama, dar e frumos, suntem în mijlocul expediției spre Polul Nord, zăpada e albă și strălucește, mă aștept ca în drumul nostru

să întâlnim foci și urși polari. Poate nu chiar urși polari, pentru că mie mi-e frică de orice fel de urși, însă ar fi drăguț ca un pui de urs polar să ne întâmpine prietenos la cabană...”

8 puncte

6. Crezi că este important ca în drumețiile montane să fie respectate anumite reguli?

Justifică-ți răspunsul, în 80 – 100 de cuvinte, valorificând secvențe din textul A. **8 puncte**

SUBIECTUL al III-lea

40 de puncte

Imaginează-ți că familia din textul A ajunge pe minuscula insulă secretă din textul B.

Scrie un text narativ, de minimum 200 de cuvinte, în care să prezinți o întâmplare neobișnuită prin care au trecut personajele în acest loc. În redactarea textului, vei integra o secvență descriptivă, de minimum 40 de cuvinte, și o secvență dialogată, de patru replici.

Vei primi **26 de puncte** pentru conținutul compunerii și **14 puncte** pentru redactare.

Notă! Punctajul pentru redactare se acordă doar în cazul în care compunerea are minimum 200 de cuvinte și dezvoltă subiectul propus. Compunerea nu va avea titlu sau motto.